

RENOVACIÓ

Setmanari Nacionalista Republicà

Any III.—TARRAGONA, 24 Janer de 1915.—Núm. 79.

BIBLIOTECA PÚBLICA
REDACCIÓ ADMINISTRACIÓ

Méndez Núñez, 6, baixos

Els treballs se publiquen baix la
responsabilitat de llurs autors.
No's retornen els originals.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Trimestre 1'50 ptes.
Anuncis, a preus convencionals.

Patriotisme (?)

Amb motiu de l'actual qüestió de les zones neutrals, d'important significació política i econòmica per a Catalunya i a la vegada per a Espanya tota, s'han posat en joc, per part d'altres regions interiors, tots quants medis han tingut a ma per a oposar-se a que aquelles siguin concedides, i tenim de confessar que una oposició ferma no l'hem pas vista; no s'ha presentat i si solsament, documents llàres i mes llargs pro buits d'efectivitat, sense raonaments convincents. Això si, en totes aquestes oposicions s'hi deix sentir un no se que d'odi, d'enveja envers la nostra terra, envers el nostre poble i en nom dels ilusionaris *intereses nacionales* s'es començada la campanya fent una demostració, ben palesament per cert, de que suara la unitat nacional no's veu en lloc.

Els interessos extremenys, aragonesos, castellans equivalen als interessos nacionals. Els altres, els dels catalans, viguencs, sevillans, santanderins som REGIONALS segons diuen ells contínuament; deducció: essent regionals no son nacionals. Digui-s ara quins son els separatistes.

Quan se discuteix i aprovà lo del Alt Aragó, s'hi oposà Catalunya? Per qué ara doncs, els aragonesos, amb injusta correspondència emprenen una campanya d'oposició a aquet assumpte? Es que'l millorament de les justes aspiracions dels catalans, viguencs, santanderins, sevillans, no constitueixen adhuc un afiançament d'un avenç positiu de l'Espanya tota?

El fort esperit de ciutadania que amb tanta intensitat s'ha apoderat de nostre poble i que tant mancades s'en troven les altres regions, aquest esperit que'ns fa treballar doblement per a la consecució de nostre millorament se'l titlla d'antipatriotisme. Recordem-nos, amb orgull, que a n'el digne Diputat per les Borjes en Francisco Macià quan lo de la esquadra li digueren anti-patriota per oposar-se a que's continuessin llensant mil·lions de pesetes al fons del mar, i amb això está dit tot, puig que a Espanya solsament poden ésser bons patriotes els que fan el joc dels Governos.

No essent com aquests, s'es un mal patriota. Oposar-se a que continui overt el fossà de la joventut al Marroc, s'es un mal patriota. Demanar reformes i ventatjes per a poblacions a fi de que'ls productes espanyols tinguin mes valor, s'es un mal patriota i finses un separatista.

Quan totes les nacions s'avenen a una lluita titànica per al progrés de llurs comerços, encar que'l seu estat econòmic no'ls hi permeti Espanya continúa tan cega com fins are, desengrant-se amb la emigració cada dia mes nombrosa i sense fer cas de les exclamacions i de les protestes dels antipatriotes i deixant-se guiar pels integrants del seu patriotisme (?).

Resignem-nos i prenguem paciència una vegada mes fins esperar ço que tots volem amb tanta frísó: la redempció de la Hispania.

O. R.

Per al senyor Governador

Agafem la ploma per a escriure unes ratlles dirigides a la primera autoritat d'aquesta *provincia*, esperant que'l Sr. Tudela les llegirà i procurarà compenetrar-se de lo que anem a exposar-li.

Tarragona, senyor Governador, ha estat sempre una ciutat tranquila i morigerada. Nosaltres, els que

hi hem vist per primera vegada la llum del sol; els que hi tenim amistats i families creades; els que sentim per ella aquesta afecció íntima que sols se pot sentir per una mare, nosaltres, senyor Governador, n'hi podem respondre d'un modo ben categòric: Tarragona es una de les ciutats que mereix ésser respectada, perque ella i els seus fills i els seus habitants estimen i respecten a tot'hom.

El senyor Governador no deu ignorar, per ésser la primera autoritat d'aquesta *provincia*, que des de fa un quant de temps hem de lamentar que's cometen robos i intents de robos en molts dels pisos i botigues de Tarragona. La seguretat dels nostres veïns no es avui tal seguretat, pel motiu de que la vigilancia qu'exerceixen els nostres policies deix bastant que desitjar. Ens dol moltíssim tenir que confessar-ho, pero es la veritat i si'l senyor Governador estima a Tarragona, com en alguna ocasió ha semblat demostrar-ho, no veurà pas en aquestes ratlles una censura—que no hi es—per a ell; mes hi veurà lo que clarament volem que reflexin, això es, una advertencia o un concell, encara que nosaltres no siguem certament els mes indicats per a donar concells, i molt menys a una alta autoritat com es el senyor Governador civil de la *provincia* de Tarragona.

El Sr. Tudela, que té guanyades moltes simpaties de la opinió pública per haver estat rigorosament sever en la qüestió del joc, no consentint per res que's jugui als prohibits i imposant multes, que sempre resulten poc cassades, als viciosos que no han volgut obeir les seves ordres, el Sr. Tudela, que ha arribat a tallar l'immoral vici del joc, ha deixat ben demostrat que quan una cosa se vol extirpar, s'extirpa, i es per això, doncs, que redoblant la vigilancia dels agents a les seves ordres, creiem que's podrien evitar molts i molts dels cassos que passen a Tarragona que enlloten el seu nom i que tan perjudiquen als seus ciutadans i d'un modo tan directe, als que'n resulten víctimes.

Senyor Governador: els ciutadans tarragonins que redacten aquest periòdic, qu'es tan modest com amic de les coses justes i raonades, esperen del vostre zel i de la vostra dignitat autoritaria que posarèu en pràctica tot el vostre valer per a evitar que des d'ara en avant se pugui dir altres voltes, que durant la época del governament d'aquesta noble *provincia*, s'hagi registrat un sol acte dels que tant desdienen de les poblacions ont se cometen i que tant poc també diuen en favor de les autoritats que molt be poden evitar-los.

L'acció de la Mancomunitat

Conservació de carreteres i camins

De conformitat amb l'Estatut de la Mancomunitat catalana, aquesta s'ha encarregat des de primer d'any, del servei de conservació de carreteres provincials i camins veïnals. En l'Assamblea celebrada el passat mes de Novembre van ésser aprovades les bases segons les quals se farà el traspàs del dit servei a la Mancomunitat. Les vies de comunicació esmentades, fent excepció de la xarxa de Barcelona, formen un conjunt de 286,667 kilòmetres de carreteres i de 202,977 kilòmetres de camins.

Per a atendre a aquest servei, les Diputacions abonaran a la Mancomunitat l'import de les consignacions que hi tenien destinades. L'administració en comú del servei oferirà sens dubte aventatges econòmiques que's traduirán en la millora del mateix. Amb sumes iguals, el servei se realitzarà mi-

llor. Però com que la Mancomunitat vol atendre'l com se mereix, si les somes que l'any 1915 s'hi dediquen resultessi insuficients, serien aumentades per al següent any. De lo que's tracta és de que les vies de comunicació de l nostre país siguin verament europees.

Un altre dels aventatges que tindrà la unificació acordada, és el de que podran ésser ajuntades les diferents xarxes de carreteres i camins que convinguí, sense l'entrebanc que fins aquí ha representat l'haver de subjectar-se a l'actual divisió en provincies.

El Concell Permanent de la Mancomunitat té un gran interès en portar el servei de conservació de carreteres i camins al més alt grau de perfecció possible, dats els mitjans amb que compta. Vol que això constitueixi una prova positiva, tangible, de que la Mancomunitat de Catalunya está plenament capacitada per a encarregar-se de serveis més importants, la delegació dels quals ha de demanar al Govern.

La conferència den Bertran

Devant de nombrosa concorrencia i extraordinariament coibit per una contínua i inoportuna intervenció del Delegat del Governador, desenrotllà sa anunciada conferència en el local del «Centro Radical» la nit del passat dimars, l'il·lustrat periodista En Lluís Bertran.

El conferenciant, amb llengua catalana i amb paraula fácil perorà una bona estona, demostrant extraordinaris coneixements sobre la guerra europea i'ls assumptes internacionals que giren a l'entorn d'ella. Amb tot, defraudà nostres esperances. (Ja ell, presentint que tal volta això passaria amb molts dels oients, ho previngué en un paragraf). El tema anunciat era el de «Espanya ante el actual momento histórico» i, en honor a la vritat, hem de dir que del que menys ens parlà fou d'Espanya, si bé, amb descàrrec del conferenciant, direm que no devia ésser molt agradós ni molt fácil explicar-se de coses del·licadíssimes, donat el moment actual, baix l'opresió d'una contínua censura.

Seria curiós esbrinar si aquesta mateixa censura s'aplicà tan rigorosament amb les conferencies del *requeté*...

El conferenciant fou molt aplaudit i felicitat.

Inauguració de l'Hôtel Internacional

Finament obsequiats pel Director del nou establiment, el nostre particular amic En Francisco de P. Güell, vam assistir el divendres dia 15, al convit amb que el seu propietari, el nostre no menys bon amic En Josep Vidal, va obsequiar a distintes persones amigues i a la premsa en general. Cal que fem constar de primer enduvi que la visita al nou Hôtel ens va deixar agradosament sorpresos.

La casa n.º 17 del carrer del Comte de Rius, cantonada amb la de Augusto, ha sofert una completa transformació amb l'establiment de la mentada industria de fonda. Des de'l primer esgraó de l'entrada finses al replà de l'últim pis, tot ha sigut cambiat amb un gust i senzillesa verament exquisida. Res de grans luxes, però tot molt ben ordenat i arranjat amb gran confort i elegancia.

Arreu hi domina l'estocat blanquíssim, a propòsit

per a una llimpiesa que saneji tot seguit les dependències.

El moblatge sobretot, es d'un estil modern impecable. Les habitacions per a dormir, amb trémol, lavabo, llum elèctrica, timbres, waters, etc., denoten un clar coneixement en la professió d'una indústria en la que sens dubte, la presentació i el bon orde valen més que no pas el servei general.

Hi ha 36 habitacions capaces per a cabre-hi més de 80 persones.

El menjador del primer pis és espaiós i regi. Sense ànim de regatejar als molts altres que hi han en els distints hôtels de Tarragona, el de l'Internacional es avui el més elegant i vistós.

En aquest menjador principal va tenir lloc l'explèndit i per tots conceptes soculent convit, al que hi va assistir, en representació d'aquest periòdic, el nostre company Sr. Olivella.

La presentació de la taula va ésser rica a tot ser-ho.

Aquesta fou formada en les taules en forma d'un quadrilong, i del centre del mateix hi apareixia un bonic parterre de plantes de totes menes amb una bella combinació de flors multicolors imitades per bombetes elèctriques.

L'espatec de llúm del centre i la dels costats donaven al quadro atapat de flors naturals i de variadíssims plats, ampolles, copes, gots i llaminadures, la visió exacta de la famosa *Cena de los cardenales* que l'ilustre Villaespesa và traduir al castellà amb un estil i una elegància d'un classicisme no gaire conegut.

Heus aquí ara el ric Menú:

Hors d'oeuvre
Huitres vertes de Marennes
Consommé de volaille en tasse
Coeur de filét Godard
Loup de mer a l'Internacional
Foie-gras d'Estrasbourg Belle-vue
Esperges blanches au Parmesan
Poulardes roties a la Toulouse
Biscuit glacé a l'Americainne
Pâtisserie
Dessert-Fruits
Tabac, Café-Moka, Liqueurs
Vins
Sauternes-Lopez Heredia
Bodegas Bilbainas-Agustín Blazquez
Xerès. Champagne Môt Chandon

Cal fer constar també que'l carnet-invítació, aixís com el del Menú, eren dugues belles obres d'art com surtides dels tallers del nostre car amic senyor Sugrañes, amb dibuixos d'ornamentació del nostre no menys amic i Mestre en exquisideses en arts gràfiques, senyor N'Eudald Canibell.

A l'hora de destapar-se el xampany—i prè d'un sopar destrament i culinàriament gustosíssim—van parlar els senyors Fàbregas, Poblet, Bernabé Martí, Molas, Llaveria, Nel-lo, Sugrañes, Vallvé, Anglés i el Dr. Soler, fent vots tots ells per la prosperitat de la nova casa i tenint elogis per al propietari i director, senyors Vidal i Güell, per haver portat a felis terme una tan hermosa obra d'hostaleria a Tarragona.

El senyor Vidal, primer, i el senyor Güell després, van agrair, amb paraules rublertes de sinceritat, els elogis rebuts.

En la construcció, moblatge i demés objectes hi han intervingut exclusivament artistes tarragonins, lo que fem constar plens de joia.

En efecte, el mestre de cases fou Josep Gil; lampisteria, Altés i Serra; pintors i estucadors, Josep Cornadó i Magí Guinovart; alfombres, donya Carme Albareda; ebanisteria, Aleu i Gelabert; fusteria, Rafel Gran; tallista i escultura, Salvador Ripoll; rellotgeria, Francesc Rigau; bateria de cuina, cristalleria i pisa en general, Macià Mallol, Daniel Socías i Josep Rull.

Volem també fer menció del reputat cuiner Joan Planas qui va preparar l'explèndit *Menú*, avans mentat.

Tenint en compte el patriòtic procedir dels senyors Vidal i Güell, bé val que Tarragona els sàpiga estimar tant nobilíssima conducta i tant de bó trovin en tots moments imitadors, única manera de fer renaixre la nostre industria.

Al fer vots per a que l'Hôtel Internacional tinga

un gran éxit industrial—cosa que donem per descomptada per quant ens consta que durant la present setmana la concurrència ha sigut nombrosíssima—felicitem als seus propietari i director, els nostres amics senyors Vidal i Güell per haver dotat a la nostra ciutat d'un establiment que la honora i la fá més estimada a propis i a extranyes.

El doble flamenquisme (*)

Quin serà l'origen de de la paraula «flamenquisme»? L'ignoro com ignoro el temps en que començà a usar-se amb la significació de «gallardisme» espanyol. Tindrà la seva font en els famosos tercis de Flandes, quins soldats tant contribuïren a la creació del tipo dramàtic costellà, monomaniàtic de l'honor, de l'honor homicida i crudel? Al costat d'aquest «gallejador», que convertia en aparatosa i escènica la professió del «fer por», el graciós, el còmic, era el soldat pur, el plebeu adherit al senyor com els «ambacti», en un desdoblament grotesc de la bravuconeria, descendència teatral del «miles gloriosus». Aquest doble tipo espanyol seria «flamenc» en el sentit conquistador, com a Roma es digué Africà, o Germànic, o Britànic. L'últim gran «flamenc» de l'escenà espanyola és, naturalment, don Lluís Mejía.

Lectors meus: els alemanys de avui son, doncs, els verdaders «flamencs», en aquesta acepció de la paraula. Flamencs, no per «adaptació», sinó a l'inversa, per «absorció» del país. Flandes no els ha proafillat, sinó que ells se han engullit a Flandes, amb totes les agravants del «flamenquisme». Veieu ara l'instint fatal, ineludible, que impulsa al casticisme espanyol a admirar als germànics, i a considerar la seva causa com germana del vell patriotisme espanyol «marcha de Càdiz»? Es que els alemanys són també «això», «matons», flamencs. El nom de Flandes, que l'història reverenciarà com el d'un poble gran i màrtir, ajunta així les seves dues tiranies històriques: els fills espirituals del duc de Alba o d'aquell Téllez Giron quina tomba «són de Flandes les canpanyes», segons Quevedo, i els de Guillem de Hohenzollern. Contra elles, dos capdills de parecut temperament, anomenats igualment «Taciturnos»; Guillem d'Orange i el general Joffre.

L'admiració de certa gent per Alemanya té quelcom de l'admiració de nostres plebs per don Joan Tenorio, el Gran Flamenc, o per aquests altres pontífics i sacerdots de la flamencomenía que s'anomenen Gallitò, Belmonte, etc. I veieu un cas més d'irradiació social de la tauromaquia: sense l'inventada influencia de les curses de braus, potser no hi hauria a Espaya tants germanòfils!

Però aquesta germanofilia de «redomontades», purament sentimental, ompla, d'infantilisme, és encara més tolerable que la germanofilia de lo que'n diríem el «flamenquisme intel·lectual». Així com hi ha un pragmatisme que tendeix a desvirtuar la pura integritat dels ideals religiosos, n'hi ha un altre que tendeix a «somriure» davant el vell tresor dels principis, i proclama, avui en dret internacional, com ahir en dret polític, la bancarrota de la llibertat. Alemanya té una sugestió de masculinitat per a aquestes feminitats psicològiques; té una bellesa de «violació», en tots els sentits de la paraula. L'admiran amb aquesta admiració en que's barreja el terror primitiu «que creà als deus», i espíen la seva aproximació com aquestes pobres monges que, segons el conegut conte, esperaven amb espant deliciós als mosqueters en el convent. Per a ells, Alemanya subverteix, enderroca, revisa valor, renova a sa manera, encara que sigui «regressant». Té una sublimitat de revolució al revés, un sabor d'inversions excepcional.—Aquest tenorisme intel·lectual ha fet estragos entre nosaltres.

Però nostres dues formes nacionals de flamenquisme són encara superiors, moralment a altre tipo de germanofilia usual a Catalunya: la germanofilia de l'interés, fundada precisament en lo contrari del flamenquisme: en el «estevisme». No és flamenca en cap sentit; no ho és en el nobilíssim sentit dels fills de Flandes, perquè ella és incapaç de tota heroisme;

no ho és tampoc en el brutal sentit dels violadors de Flandes, perquè és incapaç de tot embranzida barbrament vital. No és «flamenca» com a víctima ni com a butxí. Se limita a aplaudir davant l'èxit, com els esclaus des del brancal de les cuines. Davant la defensa exemplar de Bèlgica, ha aconsellat a Espanya, per un cas idèntic, la passivitat, l'acceptació pura i simple del «fet», com Dànaes davant el Júpiter. Pluja d'or, aqueixa deificació de violacions, a manera de suprem Germà mitològic.

Hi ha, doncs, una germanofilia «flamenca», casticament espanyola, llunyà atavisme del Tribunal de la Sang: flamenquisme que allà en el segle XVII els sequaços del marquès de Vélez exerciren també contra una Catalunya «belga», flamenca del flamenquisme heròic, enemiga de la gallardia espanyola, com digué don Francisco Manuel de Melo.—I hi ha altre germanofilia catalana, cimentada en una moral d'esclaus, i no en una moral de duenyos.

Davant la agresió tenoriesca dels teutons, jo prefereixo el gest castic i tauròmac dels que digueren: «Voto para Alemania porque ha tingut coratge perà desafiar a tothom», al gest semític i calculista de les «conveniències».

Però, amics meus, alcem flamenquisme contra flamenquisme. Siguem flamencs de Flandes, i no de romancer de guapos o braus professionals. Potser no hi hagi res tan oposat an aquell famós pundonor que tant ha contribuït a nostra desgracia històrica com l'apacible Flandes, que ha sapigut unir l'heroisme a una tradició de pau voluntaria i modesta. Entre'l matonisme nacional i la present actitud d'Alemanya hi ha simpatia inevitable. No fou un «valent» espanyol de nostres mitos literaris qui també «entró a saco en Gante al palacio episcopal»? Oposem nosaltres a tals excessos el bondadós flamenquisme llibertador d'altre héroe nostre, Don Quixot, quina vida fantàstica hauria d'ésser nostre llibre d'hores nacionals.

GABRIEL ALOMAR.

Les set meravelles del mon

La locomotora

Al tributar homenatge, una volta mes, a la venerable «Cugnot», l'avia incontestada dels ferrocarrils i el «mammout» de les locomotores. tinguem la cortesia de regoneixe que deu anys abans, en 1759, un anglés, Robinson, va tindre l'idea d'empliar el vapor per a posar en moviment les rodes dels veïcols.

En 1864, un americà, Evans, va pilotetjá un cotxe de vapor de la seva invenció, pels carrers de Filadelfia.

Per la mateixa època, Frewithig i Vivian van procedir, entre Morthyr i Fydmill, en al país de Gales, als primers ensaigs de remolc sobre rails, de un convoi accionat per un cotxe de vapor.

El primer camí de ferro no va tenir mes que burles i no va poder vencer a les antigües diligències. La falta de juntura entre les rodes i'ls rails, va fer imaginar en 1811 les màquines de cremallera sistema Blekinsep, que varen modificar-se en 1812 per William i Eduard Chapman, els que varen substituir la cremallera per una cadena sens fi. Poc a poc va reemplaçar-se per una *biela* de unió. Haeberth, en 1825, va col·locar els cilindros laterals a la caldera. Per fi, en 1829, Seguí el petit va proveir a la locomotora de la caldera tubular. Va ésser en aquest mateix any, el 9 d'Octubre, que Stephenson, que prenia part en el concurs obert per la Companyia de ferro-carrils de Manchester a Liverpool, va ensaijar la seva famosa locomotora la «Fusée». Va arrastrar primerament una càrrega de dotze tonelles a la velocitat de catorze milles; després, sense càrrega, va alcançar la de trenta cinc milles, velocitat extraordinària en aquella època, que representa mes de seixanta kilòmetres per hora.

Després d'aquesta època, els únics progressos realitzats son, parlant amb propietat, progressos de detalls; execució, disposició dels òrgans, potencia d'acció de les locomotores, que l'enginyer francès Mallet ho aconseguí en el grau mes alt.

En Ricard J. Catarineu

Acaba de morir a Madrid, ont residia des de llarc temps, un tarragoní il·lustre, en Ricard J. Catarineu, conegut per tot Espanya mes pel pseudonim *Caramanchel* que va popularitzar en les seves crítiques teatrals que publicava en varis periòdics i revistes de Madrid i en *La Vanguardia* de Barcelona.

Entre la gent de ploma, s'havia arribat a considerar a Catarineu com a un dels mestres, i veritablement ho era, puig qui conegui els seus llibres *Versos*, *Hechizos*, *Tres noches*, *Flechazos* i altres; les obres escèniques *Venaldades*, *Los flambrés* i *El Deber*, i les traduccions fetes amb tanta cura de *La huelga de los herreros*, *Mi sastre*, *El rincón de la dicha*, *La cena de las burlas* i *La ráfaga*, convindra en que la qualificació de mestre que se li havia donat estava del tot encertada.

A Tarragona se'l coneixia poc com a tarragoní, pero era admirat de tot hom i tant les seves cròniques, com els seus llibres i obres teatrals, eren llegits amb gust i aplaudits sempre que se'ns presentava ocasió de poder-les assaborir de nou.

Nascut a l'any 1868, ha mort lluitant encara com en els millors temps de la seva joventut.

Descansi en pau l'il·lustre literat tarragoní que tant ha contribuït a l'expandiment de les belles lletres.

"El Teatro"

S'ha publicat a Barcelona, el primer número d'una nova revista teatral il·lustrada, la direcció de la qual va a càrrec del periodista que firma *Amichatis*.

Porta per nom *El Teatro* i sobre-surt de totes les que actualment se publiquen, per la seva presentació qu'es esplèndida a tot ser-ho, per la informació molt detallada del moviment teatral, artístic musical i cinematogràfic del país i de l'extranger, i, per demunt de tot, per les firmes que col·laboren i que redacten la esmentada revista.

El primer número publica a la portada un retrat de gran tamany i en colors, del poeta de la terra, gloria de l'escena catalana En Angel Guimerà, i intercalats en el text, els den Figaro i den Valle Inclán, la reproducció de la magnífica estàtua den «Manelic» que hi ha al Park de Barcelona, i una caricatura del mestre Millan feta pel genial Bagaria.

El text va avalorat per les firmes de l'Adrià Gual, Emili Carrère, Larra, Josep Artís, Josep M. Pascual, *Amichatis*, *Fabiano*, Joaquim Montero i E. Endèriz, i una plana de música, un *duetto* de l'últim quadro de «El príncipe bohemio» den Millan.

D'*El Teatro* ha sigut nomenat redactor-corresponsal a Tarragona, el nostre company En A. Ribas Llagostera.

Homenatge a uns artistes catalans

Amb motiu de l'actual Exposició de càn Parés, a Barcelona, en la qual hi celebren ses bodes de plata artístiques els eminents pintors Rusiñol i Casas, i l'escultor Clarasó, s'ha projectat festejar en aquests celebrats mestres amb un gran banquet.

L'idea d'aquest merescut homenatge als tres artistes catalans que durant vinticinco anys han vingut donant gloria i més gloria a la seva terra, i que avui es tornen a trobar junts a la palestra, mostrant la seva obra de bellesa eterna i d'eterna joventut, va eixir d'uns quants entusiastes admiradors, el dia del «vernissage». Pintors, artistes en general, literats i «dilettanti» aculliren amb veritable entusiasme l'excel·lent idea i tot seguit els senyors Carles Vázquez, president del «Círcol Artístic»; Cardunets, vis-president; Lluís Masriera, Eliseu Meifren, Antoni Ferrater, Martí Garcés, Miró i Trepal, Josep M. Jordà, A. López Llausàs, Francesc A. de Villagómez, Joan M. Parés, Santiago Vinardell, M. Rodri-

guez Codolà, Josep Burgas, Joan Artigas, Josep Costa, Ramón Reventós i molts altres, s'adheriren incondicionalment, erigint-se patrocinadors i elegint-se d'entre ells els organitzadors de la festa.

El lloc on se celebrarà el projectat banquet, aixís com el dia i hora, se anunciarà oportunament per medi de la premsa.

Confiam que l'homenatge als tres eminents artistes catalans, serà una demostració ben palesa de l'estima amb que'ls té tota la Catalunya intel·lectual i artística.

Les Zones Neutrals

Per iniciativa del nostre amic el Diputat a Corts D. Julià Nougués i convocada per l'Alcalde senyor Prat, tingué lloc el passat dilluns la reunió d'entitats econòmiques d'aquesta ciutat per a tractar de l'interessant assumpte de les zones neutrals.

La concurrencia fou molt nombrosa, puix totes o casi totes les entitats acudiren a la crida. Hi hagué representació de la Cambra de Comerç, Junta de les Obres del Port, Centre Industrial, Cambra Agrícola, Lliga Marítima, Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de l'Industria, Associació Patronal, Associació de Consignataris i Agents d'Aduana i Cambra de la Propietat Urbana.

Després de llarga conversa en que s'examinà la qüestió en tots sos aspectes, amb perfecta unanimitat se regonegué la trascendencia que oferia per al nostre port l'establiment d'una zona neutral, donats els termes dels projecte de llei presentat al Parlament, i que indubtablement se traduiria en una important disminució del tràfec i en la pèrdua de cuantiosos elements mercantils, si Tarragona no obtingués una compensació proporcionada.

Per consegüent, sense secundar, per estimar-la apassionada, la campanya que's vé fent en varis punts d'Espanya, contra la petició de les entitats econòmiques de Barcelona, estudiar els medis d'evitar els perjudicis apuntats, i, en ultim terme, acordar les compensacions que s'estimin necessàries.

Aquests acords han sigut aquests dies molt comentats i celebrats lo mateix a Tarragona que a tota la Comarca.

Llibres rebuts

«Almanac de la Poesia per a 1915».

Editades amb molta pulcritud apareixen un bon nombre de poesies dels moders poetes catalans i text den Xenius, en aquest Almanac que l'impresor F. Altés Alabart obsequia als seu amics i clients d'arreu i Catalunya.

«Informe del Fomento del Trabajo Nacional proponiendo el establecimiento de Zonas Francas».

El Foment del Treball Nacional de Barcelona ha editat l'informe que acaba d'endressar a la Comissió Parlamentaria que enten en el projecte de llei permetent, en determinades condicions, l'establiment de Zones franques als ports espanyols.

«Boletín Arqueológico».—Núm. 6—Novembre i Desembre de 1914.

El sumari de la import revista, orgue de «La Societat Arqueològica Tarraconense», corresponent al número 6, últim dels publicats, es el següent:

«La Real Sociedad Arqueológica Tarraconense». — «Paseos Arqueológicos por la Diócesis de Tarragona» per don Angel del Arco. — «Santa Maria del Milagro» per don Emili Morera. — «El Museo Diocesano». — «Hallazgos arqueológicos» per el senyor del Arco. — «Publicaciones recibidas». — «Crónica».

Al igual que els altres números passats, el darrer está molt ben imprés, resultant aquesta revista una de les millors dintre el seu genre.

NOVES

El nou Concell directiu de la nostra Unió Nacionalista Republicana, ha quedat constituït en la següent forma:

President, En Ramon Barceló.
Vis-president, N'Anton Ventura.
Caixer, En Josep Ramon.
Secretari, En Josep A. Esteve.
Vis-secretari, En Ferrán Oliva.
Comptador, En Ramon Aloguin.
Bibliotecari, En Josep Gil.

Vocals, En Joan Galofré, En Jordi Pedrol, En Tomas Rosell, N'Emili C. Tost, En Josep Riembau i en Pau Boronat.

Felicitem als nostres companys i amics, i esperem que la seva tasca serà altament patriòtica.

El dimecres d'aquesta setmana va deixar d'existir el qui fou nostre estimadíssim amic En Rossend Mèlich Rull, després d'haver sofert una molt ràpida enfermetat.

La mort del nostre jove amic ha sigut d'aquelles que se senten de bó de bó, ja que en Mèlich, modest en tots els seus actes i d'un caràcter afable en extrem, s'havia sapigut captar de tal manera les simpaties, que ben bé pot dir-se que tothom el tenia considerat amb el bon concepte que's merexia i aixís mateix ell tenia sempre per a tots paraules afalagadores i el somris a flor de llavi.

En Mèlich era un gran devot de les belles lletres, havent donat a l'escena dues produccions catalanes representades en societats locals, les que obtingueren relatiu éxit.

El dolor que va produir la seva mort va posar-se de manifest en l'acte de l'enterro, al que hi acudí un nombre considerable d'amics seus i de la familia, figurant-hi gent pertanyent a totes les classes socials.

Sobre la caixa mortuoria varen dipositar-s'hi quatre corones de flors naturals, amb dedicatories molt expressives i sentides, dels seus companys de treball o siga la dependencia del Café de Tarragona, del «Centre Federal», de la «Joventut Federal» i del «Centre Català», societats a les que pertanyia el finat.

A la seva afligida viuda i a la apreciable familia del qui fou el bon amic Mèlich, testimoniem el nostre viu condol per pèrdua tan sentida.

Nou surtit de Corbates elegants.—Moneders de pell i seda.—*Alta novitat*.—*Preus de fabrica*.—AL DIA. Rambla de Sant Joan, 40.

Les fortes ventades d'aquests dies feien quasi intranzitables nostres carrers per la molta pols que s'aixecava, i, com sempre, el senyor Alcalde continuava tant fresc.

Tenim noticia de que dintre poc se celebrarà un gran concert al Teatre Principal, en el qual hi pendrán part quasi tots els artistes tarragonins.

Del nostre amic Higiní Batet, representant en aquesta ciutat de la casa que fabrica l'acreditat paper de fumar *Bambú*, hem rebut un calendari de paret amb fulla mesal, que resulta un excelent reclam per a la casa anunciadora.

Moltes mercés a l'amic Batet pel seu artístic present.

Simil Camussa, la de més durada, més barata i millor. De venda Ferreteria Malloí.

Acaba d'ésser traduït al nostre idioma nacional per el diputat a corts senyor Verdager i Callís, el magnífic poema del Dant «La Divina Comedia», que vindrà a ocupar un senyalat lloc dintre la bibliografia catalana, puig per nove particulars se sab que es de les millors traduccions que s'han fet entre les poques que existeixen, arcaiques i bastant defectuoses.

El gloriós dramaturg En Angel Guimerà té'l compromís d'escriure un llibret al qual hi posarà música l'eminent mestre Amadeu Vives.

Orfeo Tarragoní

Se convoca als senyors socis orfeonistes i protectors de l'«Orfeo Tarragoní» a la Junta general ordinaria que tindrà lloc, en son hostatge social, el prop·vinent divendres, dia 29 de l'actual, a les 22 hores, recomenant-se la més puntual assistencia.

Tarragona 23 de Janer de 1915.—P. A.: El Secretari, *José Vidal i Rás*.

Societat de socors mutuels
TARRAGONA I SA PROVINCIA
 dels cassos de malaltia, vellesa, invalidesa, viudetat i mort
 Inscripta en el Govern Civil i en la Comissaria general
 de Segurs, segons mana la Llei.
 Director facultatiu: **DR. RABADÀ**
 Per a més informes dirigir-se al domicili social:
 Rambla St. Joan, 75, pral. De 10 a 12 i de 5 a 7

CLÍNICA I CONSULTORI PER A LES MALALTIES DE LA DONA
 Vies urinaries, Cirurgia operatoria, parts, electroterapia i anàlisis micro-químic d'orina i productes patològics.
 Sero-Reacció de Wassermann.— Aplicació del 606
BAIX LA DIRECCIÓ DEL DR. RABADÀ
Ex intern de l'Hospital de la Santa Creu, ex ajudant de la Policlínica del Dr. Fargas i Metge de les Cases de Socors de Barcelona
 Consulta de 10 a 12 i de 5 a 7. — Per a obrers, de 7 i mitja a 8 i mitja nit. — Per a'ls pobres, franca, dilluns, dimecres i dissapte de 12 i mitja a 1 i mitja.
 Rambla de Sant Joan, 75, principal. — TARRAGONA

CAMISES
CORBATES
NOVITATS
 GILBERT GERMANS : Unió, 20

Galeria Fotográfica d'Art

 PERE PALLEJÀ — Unió, 18

PERE LLORET
 CORREDOR REIAL DE COMERÇ
 Apodaca, 9

GRANDS NOVITATS en
Sombreros i Gorres
RAMON ALOQUIN
 UNIÓ, 20

AL DIA Perfumeria
 Confeccions
 Novitats
 RAMBLA SANT JOAN, 40

JOAN ESBERT
 FARMACÈUTIC
 UNIÓ, 22

Joan Ruiz i Porta
 PROCURADOR
 Vilamitjana, 9, 1.er

Farmacia Central
 Laboratori Químic Bactereològic
Marti Güell
 Rambla Sant Carles, 41 : : :
 : : : i Sant Fructuós, 5

BOTELLERÍA
"LA TARRACONENSE"
 DE
MUSTÉ I VIDAL
 UNIÓ, 40

Els duenyos de aquesta nova botelleria, se complauen en oferirla al públic, participantli que en ella hi trovará sempre un complet i variat asurtit de tota classe de licors i vins generosos.

SERVEI ESMERAT
PREUS ECONÓMICS
SERVEI A DOMICILI
 CHAMPANYS de totes marques, per a NADAL

Gran Fàbrica de Calçat
 = DE =
RAMÓN CAVALLÉ
TARRAGONA

TELEFON 120 REAL, 56

MOSTELLE
 El Vermouth més higiènic
 Un excelent refresc
 El millor aliment en les malalties i convalescencia
 Se ven per tot arreu
(RAIMOST)
 Suc de raims sense alcohol
 The Grape Juice C.º L.^d
 Londres i Tarragona

IMPREMPTA
Llorens i Cabré
 Fortuny, 4
TARRAGONA

C.ª de Seguros Generales de Dusseldorf
 Segurs de transports
La New-York, de New-York
 Companyia de segurs sobre la vida
L'UNION, de Paris
 Companyia de segurs contra incendis
L'Assicuratrice Italiana, de Milán
 Companyia de segurs contra accidents
La Continentale, de Mannheim
 Segurs de transports
 Passeig de Colón, 11 i 12 - Barcelona
 SUBDIRECTOR A TARRAGONA:
Maciá Mallol Bosch, carrer de Mar, 1

PAPERERÍA I EFECTES D'ESCRIPTORI
 DE
JOAN M. PIÑOL
 Unió, 1 — TARRAGONA — Telefon 181
 Gran assortit en llibres ratllats de totes menes i tamanys : Escribantès : Plumes Stilogràfiques : Pesa-cartes : Copiadors, etc : Gran novetat en pitja papers amb rellotje veritat : Postals de totes menes i albums per a les mateixes.
PREUS SUMAMENT BARATOS

MAGATZEM DE FERRETERIA
FUMISTERIA I QUINCALLA
 Eines de totes classes - Objectes per a regalos
 Articles per a magatzems de vins i olis
Maciá Mallol Bosch, Carrer de Sant Agustí, 9